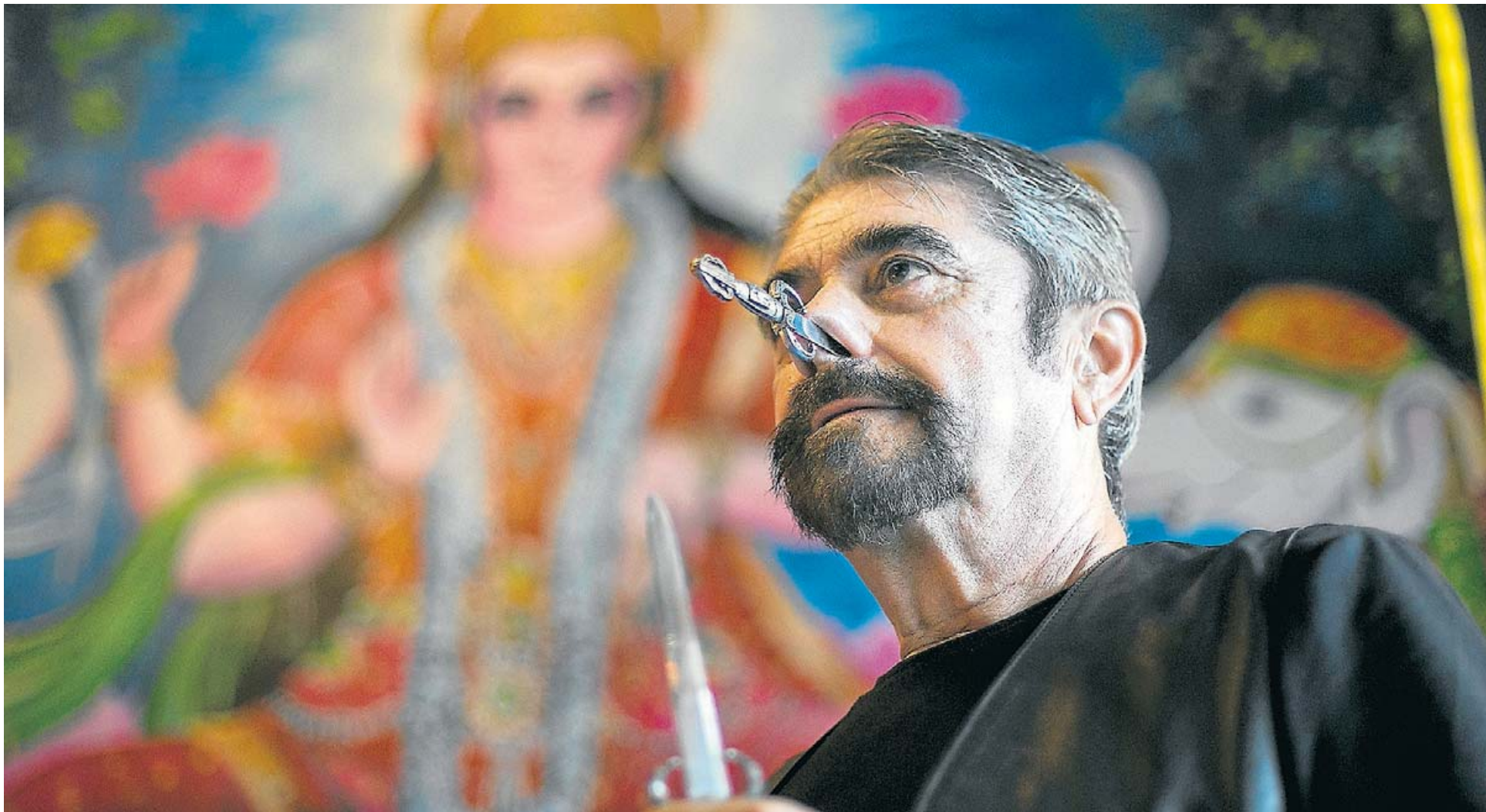

RETRATS DEL NATURAL
JOSEP MIRET QUITLLET
FAQUIR

(149)

CRISTINA CALDERER

Kirman, el magnífic

TONI VALL
BARCELONA

Quan de petit em portaven a passejar per la Rambla –quan a la Rambla encara s’hi podia anar a passejar– sovint ens trobàvem amb un faquir. Feia un espectacle de carter que consistia a estirar-se sobre un llit de claus –recordo que els vaig tocar i eren de veritat–, empassar-se vidres i fulles d’afaitar i treure foc per la boca. Em quedava bocabadat mirant-lo. Molts passejants s’aturaven a mirar el xou i a mi em semblava fascinant aquell ofici consistent a dominar el dolor de tal manera que pots arribar a no sentir-lo. Mai més vaig saber res més d’aquell faquir, però sempre més me n’he recordat.

Altres il·lustres membres del gremi també m’han interessat molt, com ara el faquir d’*Els cigars del faraó* i el de *El lotus blau*, dues aventures de Tintín, i el de *La vall de les cobres*, també imaginada per Hergé, que sentia una estranya fascinació per aquests personatges de ment poderosa i pell endurida. Fa molts anys que conec l’existència del faquir Kirman, etern nom artístic de Josep Miret, natural de Cornellà de Llobregat i que ha viatjat per tot arreu amb els seus punyals i les seves serps. Fa poc l’hem pogut veure al documental *Fakirs*, de Xavier Do-

mènech, al costat d’altres companys com el faquir Fachin i el faquir Testa, explicant anècdotes i interioritats d’aquesta professió inimitable.

El Josep és un clàssic del faquirisme a casa nostra. Ja té setanta anys i medita si potser està arribant ja el moment de retirar-se. S’hi resisteix perquè encara s’ho passa de conya. Ara la seva especialitat són les actuacions en hotels. De Roses a Peníscola, treballa amb foc i amb serps i amb els punyals ficats ben endins del nas. Ja fa temps que va deixar d’empassar-se vidres perquè primer li van fer malbé l’esmalt de les dents, després la cobertura d’or i l’última víctima va ser l’acer inoxidable.

“Empassar-me’ls no era problema, calia trencar-los amb les dents i mastegar-los bé amb els queixals. Al final, cap a dins i ja està”, m’explica, com si empassar-se vidres fos la cosa més normal del món. “Però escolta, Josep, ¿aquesta feina és especial, oi?” Somriu i fa que no amb el cap. No hi troba cap rellevància especial, potser perquè la seva va ser una vocació molt matinera i el costum de tants anys ha convertit el que per a nosaltres pot resultar excepcional en una quotidianitat d’allò més natural. Matinera, sí, molt matinera, un somni d’infància que aviat es va fer realitat. Va ser als deu anys quan va veure *Somnis de circ* (1954), un film alemany protagonitzat per la gran Romy Schneider i que explica les aventures d’un petit circ

Seqüeles
Fa temps
va deixar
d’empassar-se
vidres perquè
li van fer malbé
les dents

Capacitat
“No és que
m’aguanti el
dolor, és que
no el sento”,
assegura
el faquir

itinerant. “Hi sortia gent que es posava foc a la boca i no es cremava”, cosa que el va captivar realment. “Això ho vull fer jo!” El cinema, com en tantíssimes altres ocasions, esdevé far vital, aprenentatge i epifania.

Als onze anys comença a fer de barber i amb els primers sous ja es compra llibres sobre el poder de la suggestió i el domini de la voluntat. Als catorze canvia d’ofici i es fa mecànic, però dos anys després ja assaja els primers números de faquir: les agulles, les torxes i els punyals. Té la clara determinació que aquella ha de ser la seva professió. Som a l’any 1964, el del seu debut, i l’any següent ja es treu el carnet sindical de circ i varietats, imprescindible per treballar. I es compra una Ducati 150, carrega la maleta i el llit de punxes i surt a la carretera.

Les gires i el rècord Guinness

Al principi són només els envelats i les festes majors de l’estiu, però aviat descobreix que les discoteques obren tot l’any. També actua en casals i centres o còrcols catòlics. Després del parèntesi de la mili, reprèn l’activitat i ja no parerà més. Durant nou anys treballa fent de dimoni i el foc és el número estrella. Però ho combina amb totes les altres facetes, fa gires per Catalunya i Espanya, treballa amb el Circ Price i fins i tot surt a l’estranger acompanyant els famosos Pallasos de la Tele, que llavors –a mitjans dels anys setan-

ta– eren autèntics ídols de masses. A principis dels noranta incorpora els animals als seus números, en especial les serps, esclar, figura fetitxe per als faquirs. El 2001 obté un rècord Guinness després d’estirar-se sobre el llit de claus i aguantar a sobre sis planxes de ciment que pesaven 149,30 quilos i que van ser trencades amb un mall.

“No és que m’aguanti el dolor, és que no el sento”. Eloqüent reflexió sobre la famosa capacitat mental dels de la seva professió. Tot es basa en el poder mental, a desconnectar l’interruptor del dolor: “T’aporta una altra perspectiva de les coses, que pots projectar també a la teva vida quotidiana i que et fa estar molt més tranquil”. ¿Ferides de guerra? No, molt poques. A vegades s’ha fet petites cremades, però no se n’ha adonat fins a l’endemà, algun tall amb un vidre o un clau que s’ha clavats massa. La seva família ha sigut un suport essencial. A la Mercè, la seva dona, li va costar adaptar-s’hi, però al final fins i tot l’ha ajudat a ensinistrar les serps. Igual que l’Eva, la seva filla, que durant quatre anys va ser la seva assistent de pista.

El faquir Kirman, amb un bagatge de mig segle de carrera, va aprendre sol l’ofici que tant estima, i només li cal posar-se el turbant, la capa i els pantalons bombatxos per canviar de personalitat. I una llengua de foc ho certifica. —